

Jack London

Suikast Bürosu

Türkçesi: Fahri Öz

Roman

1

Yakışıklı bir adamdı, iri, parlak siyah gözleri vardı, zeytin yeşili alt tonlarındaki açık renkli cildi berrak, temiz ve eşsiz pürüzsüzlükteki bir kumaşı andıran derisinin üzerine yayılmıştı, siyah, kıvrıkcık saç ise insanda okşama arzusu uyandırıyor; kısacası kadınların gözlerini alamadığı türden ve baştan çıkarıcılığının tamamıyla farkında bir adam. İnce belli, adaleli ve geniş omuzluydu; odaya ve onu içeri buyur ettikten sonra uzaklaşan uşağa bakışlarındaki endişenin boşa düşürdüğü, gözüpek, erkeksi bir çalım vardı tavırlarında. Uşak sağır ve dilsizdi – bunu bilmeseydi bile Lanigan'ın aynı odayı önceki ziyareti hakkında söylediklerinden tahmin edebilirdi.

Uşak kapıyı kapatıp gidince ziyaretçi kendini ürpermekten alamadı. Aslında odada bu tür bir duyguyu uyandırabilecek herhangi bir emare yoktu. Sakin, gösterişli bir odaydı, duvarlar ağzına kadar dolu kitap raflarıyla kaplıydı, orada burada birkaç gravür vardı, bir köşede ise bir harita dolabı. Bir duvarda da içinde tren sefer tarifeleri ve buharlı gemi klasörleri bulunan bir raf duruyordu. İki pencerenin arasında, bir telefonun ve katlanır bir uzantının üstünde bir daktilonun durduğu büyük bir çalışma masası vardı. Her şey çok itinalı bir düzen içindeydi ve bu sistemin ruhunu temsil eden bir yönetici dehayı belli ediyordu.

Adam kitaplar dikkatini çekince raflar boyunca yürümeye başladı ve tecrübeli gözleriyle bir raf boyunca sıralanan tüm kitapların isimlerini bir çırpıda taradı. Sağlam sırtlarıyla duran bu kitaplarda da insanı ürpertecek cinsten bir şey yoktu. Dikkatini

özellikle İbsen'in düzyazı oyunları ile Shaw'ın birkaç oyunu ve romanı çaktı; ayrıca Wilde'in, Smollett'in, Fielding'in, Sterne'in ve *Bin Bir Gece Masalları*'nın özel baskıları; Lafargue'un *Mülkiyetin Evrimi*, Öğrencinin *Marx El Kitabı*, *Fabian Denemeleri*, Brooks'un *İktisadi Üstünlük*, Dawson'un *Bismarck ve Devlet Sosyalizmi*, Engels'in *Ailenin Kökeni*, Conant'ın *Doğudaki Amerika Birleşik Devletleri* ve John Mitchell'in *Örgütlü Emek*'i. Bir başka rafta ise Rusça orijinalleriyle Tolstoy, Gorki, Turgenyev, Andreyev, Gonçarov ve Dostoyevski vardı.

Adam kitaplığın yanında, tasnif edilmiş güncel dergilerin, üç aylık yayımların durduğu bir masaya yöneldi, masanın bir kenarında en son çıkan bir düzine kadar roman vardı. Bir koltuk çekip ayaklarını uzattı, bir sigara yaktı ve bu kitaplara şöyle bir göz attı. İçlerinden kırmızı ciltli bir tanesi ilgisini çekti. Kitabın kapağında çok gösterişli bir kadın dikkat çekiyordu. Adam kitaba yaklaşıp başlığını okudu: *Dört Hafta: Gösterişli Bir Kitap*. Kitabı açar açmaz hafif ancak şiddetli bir patlama gerçekleşti, ardından bir ışık kıvılcımı peyda oldu ve bir parça duman çıktı. Adam korkudan allak bullak oldu.

Koltuğunda arka üstü devrildi; kolları ve ayakları havaya savruldu; kitap elinden fırladı, tıpkı bilmeden eline aldığı şeyin bir yılan olduğunu anlayan biri onu elinden fırlatmış gibi. Ziyaretçi neye uğradığını şaşırmişti. Güzel zeytin rengi cildi berbat bir yeşile dönmüş, parlak siyah gözleri dehşetle yuvalarından fırlayacak gibi olmuştu.

İşte tam o anda bir başka odaya açılan kapılardan biri aralandı ve yönetici deha içeri girdi. Diğerinin çehresindeki perişan korkuyu görünce soğuk bir neşe ifadesi yayıldı yüzüne. Eğildi, yerden aldığı kitabın ortasından açtı ve kağıt kapağın patlamasını sağlayan minicik ilginç düzeneği gösterdi.

"Sizin gibi insanların bana gelmek zorunda kalmasına şaşmamalı," dedi alaycı gülümsemesiyle. "Siz teröristleri hiç mi hiç anlayamıyorum. En korktuğunuz şey nasıl oluyor da sizi büyülüyor?" Şimdi cidden aşığılıyıcı bir tonda konuşuyordu. "Barut,

bildiğiniz barut. Bu oyuncak mantar tabancayı dilinizin üzerinde patlatsaydınız konuşma ve yeme yetilerinizi geçici bir süre kaybetmek dışında hiçbir sıkıntı yaşamazdınız. Ee, şimdi kimi öldürmek istiyorsunuz?”

Konuşan, ziyaretçiyle tam bir tezat oluşturuyordu. O kadar sarışındı ki beti benzi atmış bile denebilirdi. Neredeyse albino-nunkileri andıran incecik, son derece ipeksi kirpiklerin gölgelediği gözlerinin üzerindeki yine benzer renkli seyrek saçları kar misali bembeyazdı ve zamanın izi görülüyordu. Sert hatlara sahip ağzı temkinliydi ancak acımasız bir ifade barındırmıyordu; geniş ve yüksek alnı, gerisindeki beyni açıkça ortaya koyuyordu. İngilizcesi çok itinalı ve hatasızdı, hiçbir aksan barındırmayan konuşması neredeyse kendi başına bir aksan havası veriyordu. Az önce yaptığı nezaketsiz esprisine karşın pek mizah duygusuna sahip biri de değildi. Bilgeliğini yansıtan okkalı, ciddi bir ağırbaşlılık alametifarikasıydı; bir yandan gücün getirdiği kendinden hoşnut olma hali, diğer yandan da sahte kitapların, mantar tabanca düzeneklerinin ötesinde felsefi bir dinginliği anımsatan bir şeyler vardı onda. Kişiliğinin tarifi öyle zor, görünüşü ve neredeyse kırışksız yüzü öylesine renkten yoksundu ki yaşı konusunda bir tahminde bulunmak imkânsızdı; otuz, elli hatta altmış yaşlarında olabilirdi. Gösterdiğinden yaşlı olduğu söylenebilirdi.

“İvan Dragomiloff siz misiniz?” diye sordu ziyaretçi.

“Evet, bu isimle tanırlar beni. Onun yerine herhangi başka bir isim de iş görebilirdi – tıpkı Will Hausmann’ın sizin işinizi gördüğü gibi. Siz buraya bu isimle kabul edildiniz. Sizi tanıyorum. Caroline Warfield grubunun sekreterisiniz. Onlarla önceden iş yapmışlığım var. Lanıgan da sizin gruptan, yanılmıyorsam.”

Duraksadı, seyrek saçlı tepesine siyah bir bere taktıktan sonra oturdu.

“Umarım herhangi bir sorun yoktur,” diye ekledi soğukkanlılıkla.

“Ah, hayır, hiçbir sorun yok,” dedi Hausmann onu aceleyle ikna etmeye çalışarak. “Diğer mesele tamamıyla tatmin edici

bir şekilde halloldu. Size yeniden gelmeyişimizin nedeni içinde bulunduğumuz maddi zorluklardı. Ama şimdi polis m¼d¼r¼ McDuffy'yi istiyoruz-”

“Evet, onu tanırım,” diyerek araya girdi diğer.

“Tam bir hayvan, bir canavar o,” deyiverdi Hausmann öfkesi kabarak. “Davamıza defalarca hasar verdi, grubumuzun en seçkin üyelerini koparıp aldı bizden. Ona yaptığımız uyarılara rağmen Tawney, Cicerole ve Gluck'ü sınırdışı etti. Durmadan toplantılarımıza baskın yaptı. Onun emrindeki polisler bizi sığır sürüsü gibi sopalarla, coplarla dövdü. İşkence gören dört erkek ve kız kardeşimiz şimdi hücrede çürüyor.”

O, bitmek bilmeyen yakınmalarına devam ederken Dragomiloff sanki bir hesap yapar gibi ciddi ciddi başını sallıyordu.

“Bizim ihtiyar Sanger; onun kadar temiz kalpli, yüce ruhlu bir insan zor bulunur řu uygarlığın kirlenmiş havasını soluyan; yetmiş iki yaşında, bir aile babası, sağlığı hiç iyi değil, bu özgürlük ülkesinde Sing Sing hapishanesinde on yıllık cezasını doldururken ağır ağır ölüyor. Peki ne uğruna?” diye bağırdı heyecanla. Ardından yanıt verirken sesi umutsuz bir boşluğa sürüklendi: “Bir hiç uğruna.”

“Bu aşğılık polisleri yeniden o kanlı dersi vermek şart oldu. Fütursuzca canımızı yakmak neymiş görsünler. McDuffy'nin polis memurları mahkeme kürsüsünde yalancı şahitlikte bulundular. Farkındayız bunun. Bu adam gereğinden fazla yaşadı. Artık zamanı doldu. Hem bundan çok daha önce ölmesi gerekirdi, ama parayı denkleştirmedik. Ancak suikastın avukatlık ücretlerinden ucuza geldiği sonucuna varınca, zavallı yoldaşlarımızın çaresiz hücrelere gitmesine göz yumduk ve gereken parayı daha çabuk topladık.”

“Biliyorsunuz, kural olarak toplum nezdinde meşru olduğu konusunda ikna olmadıkça hiçbir emri yerine getirmeyiz,” dedi Dragomiloff kısık sesle.

“Elbette,” diyerek hiddetle araya girmeye çalıştı Hausmann.